

Giới thiệu Kiếm Linh

Người dịch: mic2huang

Thể loại: Huyền huyền

Truyện ngắn nằm trong tuyển tập **Bách luyện ca**

Ước muốn của hần chính là đi tìm một thanh kiếm.

Nhưng chỉ tìm được nàng, cuối cùng lại gắn kết với nàng. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Trời quang, vạn dặm không một bóng mây.

Một tòa nhà trên đỉnh Hoa Sơn, Ngũ hành trận len lỏi trước sân lúc này đang tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Thịnh Hoa thân mặc lam bào đang đứng bên trong, tay áo lay động, hần nhủ mảy mảy quyết, hoàn thành ấn pháp cuối cùng, Huyền thiết kiếm băng tuyết thân dài hai thước bỗng bành trong không trung lóe lên ánh sáng dị thường, một đạo bùa từ không trung khắc lên trên kiếm.

Hào quang biến mất, Thịnh Hoa thu hồi khẩu quyết thở phào nhẹ nhõm, thanh Huyền thiết hần băng kiếm kia lượn lơ rồi đâm thẳng vào không trung như một mũi tên sắc nhọn, vạch ra một vết hần khi thật dày rồi hóa thành một đốm sáng biến mất.

“Thanh thứ tám mươi về vị trí, còn một thanh nữa...”

Nam nhân nhìn đốm sáng dần biến mất kia, lẩm bầm như đang suy nghĩ điều gì. Lúc này một nữ tiên áo trắng từ trong không trung nhẹ nhàng đáp xuống, mắt thanh mảy tú, dung mạo như hoa, gót chân điểm trên đỉnh núi, cười dịu dàng với hần, “Thịnh Hoa.”

Thịnh Hoa nghiêm túc hành lễ, “Sư phụ.”

“Nay chỉ còn lại một thanh Lăng huyết kiếm nữa, một khi rèn thành là có thể thuận lợi trở về vị trí, con lại là Thịnh Hoa thượng tiên của Cửu Âm cung.” Nữ tiên mỉm cười, “Nhưng mà thanh kiếm cuối cùng này cũng là kiếp cuối cùng, lần này con đầu thai phải rèn tám mươi một thanh kiếm linh để bù đắp tội con đã phạm hai trăm năm trước, con thân là Kiếm tiên, Ngọc đề làm vậy cũng chỉ vì cất nhắc cho con, con đừng oán nữa.”

Thịnh Hoa bái một lạy, “Sư phụ nặng lời rồi, con muốn hỏi thanh kiếm cuối cùng thất lạc ở chốn nào?”

Thu hồi thanh kiếm cuối cùng để tiên hóa là hần có thể về trời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Gần đây A Thù nghe nói trong thôn có một đạo sĩ trẻ tuổi mới đến.

Chuyện đạo sĩ đến thì không hiếm, nhưng đạo pháp phi phàm thì lại là chuyện lạ, tiên phong đạo cốt thì không hiếm, nhưng lạ ở chỗ đạo sĩ này vô cùng tuấn mỹ, tựa thiên tiên hạ phàm. Chuyện này lúc A Thù đứng ở góc đường gần cái màn thầu xin được, nghe các cô nương ở Phường giặt kể bên bàn luận, các cô ấy kể nghe rất sống động, A Thù lén co ro trong đồng cỏ khô ở chân tường, cũng sống động nhai nửa miếng màn thầu còn lại.

Không thể làm nàng no bụng thì đạo sĩ có lợi hại bao nhiêu đi nữa cũng vô ích.

Nhưng màn thầu không đủ no, đến chiều A Thù lại đói, nằng co ro trong hẻm nhỏ bên phố chợ, trời dần chuyển lạnh, nằng kéo kéo y phục mỏng manh của mình nhìn về phía ngõ hẻm, bánh bao của Vương đại mã ở đối diện ngon lắm, nằng từng được ăn một lần, Trương Hồ con của Tri huyện mua rất nhiều, vô ý đánh rơi một cái bị nằng nhảy đến nhặt được, giống như bắt được vàng, lập tức nhét cái bánh bao dơ bẩn vào miệng, người xung quanh ai nấy đều cười, nằng mò vào một xô gặm hết bánh bao, mùi vị đó đến nay cũng khó mà quên được.

Nằng liếm liếm đôi môi khô nứt, thấy một nam nhân mua bánh bao bèn lập tức đi theo, nam nhân đó đi không chậm không nhanh, nằng đi theo mà lòng như lửa đốt, cuối cùng đến một con hẻm không người, nằng thấy thời cơ đến vội xông lên giật bánh bao quay đầu chạy mất.

Chưa chạy được mấy bước thì một sức mạnh vô hình kéo nằng quay lại, “Á!” A Thù chưa kịp phản ứng được là xảy ra chuyện gì thì bị một nam nhân cao to xách lên như một con gà, đôi chân nhỏ đạp loạn trong không trung.

“Người buông ra...” Nằng vừa ngẩng đầu trừng mắt thì bèn ngẩn ra, nam nhân lạ lẫm trước mặt một thân y phục vải xanh xám, mặt mũi như tranh vẽ, vô cùng anh tuấn, tư dung trác tuyệt như tiên nhân.

Sao lại có nam nhân xinh đẹp như vậy... Nhưng xinh đẹp thì sao chứ, đầu thế lấp đầy bụng.

A Thù sắp đói rũ ra rồi, nằng đạp hấn một cước, “Người buông ta ra!”

Thịnh Hoa khẽ nhú mày nhìn tiểu ăn mày dơ bẩn rồi đem nằng ra xa một chút, vừa hỏi vừa dơ, nhưng đôi mắt thì lại khá xinh đẹp, đôi mắt đó đang giận dữ nhìn hấn, là một đứa trẻ.

“Đưa đây.”

Bánh bao không quan trọng, hành vi trộm cướp thấp hèn này mới là quan trọng.

“...Không!” A Thù ôm chặt gói giấy đựng bánh bao vào lòng nhích ra xa, cái mũi nhỏ nhăn lại, “Người buông ta ra, người không buông thì ta sẽ la lên đó!”

“La?” Thịnh Hoa nhú mày, “La làm gì?”

“Ta sẽ la lên là người sàm sỡ ta, người là đồ háo sắc! Hu hu hu mau buông ta ra!”

Khóe miệng Thịnh Hoa giật giật, quét mắt nhìn thân thể nhỏ bé còm cõi của nằng từ trên xuống dưới, nhìn cả buổi nhưng vẫn không thấy gì, khóe miệng lại giật giật, mặt không biểu hiện đưa tay ra sờ thử chỗ lem luốc trước ngực nằng, mềm, là một cô nương thật.

“Á!” A Thù bắt đầu la lên, gương mặt đỏ bừng, “Người... người... người là đồ lưu manh! Đến ăn mày mà cũng không tha, người đâu, người đâu...” Nằng dài giọng bắt đầu la lên, vừa khóc vừa la thê thảm như đòi mạng.

Thịnh Hoa cả mặt đen sì, nhét cái bánh bao trong tay vào miệng nằng, tiểu ăn mày lập tức tắt tiếng, nguồm nguồm gặm lấy bánh bao, hai giọt nước mắt tròn lặn ra từ khóe mắt.

Ở cái chỗ nhỏ xíu như vậy ngay cả ăn mày cũng là bộ dạng này.

Thịnh Hoa đưa hết bánh bao cho nằng, xong rồi quay người rời đi, buổi tối ở khách điểm ngủ không thoải mái, lại có nhiều cô nương đến thăm hỏi tặng hoa.

Ai bảo Lăng huyết kiếm ở trong thôn này chứ.

Sớm hôm sau trời vừa sáng hấn liền ra ngoài, tiểu ăn mày ngồi ngủ gục ở cửa khách điểm lập tức bật dậy, ngoe nguẩy đi theo, ánh mắt gian tà, hấn lập tức cảm thấy sắp có chuyện gì không hay xảy ra, chỉ nghe tiểu cô nương kia cười cợt nhả: “Ta nghe ngóng rồi, người chính là đạo sĩ kia!”

Khóe miệng Thịnh Hoa giật giật, chỉ có thể lặng lẽ nói: “Phải.”

Mắt tiểu ăn mày càng sáng hơn, “Vậy ta muốn theo người!”

Thịnh Hoa đáp: “Không được.”

Ánh sáng trong mắt tiểu ăn mày tối xuống một cách đáng thương, “Tại sao?”

Thịnh Hoa xoa trán, “Người cứ nói tại sao phải theo ta đi đã.”

“Bởi vì theo người có bánh bao ăn! ($\geq \nabla \leq$)/~”

Thịnh Hoa im lặng, “Lời này không thể nói tùy tiện, người là cô nương phải giữ bổn phận.”

“Người còn nói nữa, người đã sàm sỡ ta rồi, ta không gả đi được nữa!” A Thù dậm chân đỏ mặt, nước mắt lại dâng trào. Thịnh Hoa lại quay đầu xoa trán, bất kể là có sàm sỡ hay không thì bộ dạng lời thôi lách thếch của nha đầu này cũng nhất định không gả đi được.

“Ta mặc kệ, tóm lại là ngươi đã sờ ta rồi, ngươi phải chịu trách nhiệm!” A Thù sáp lại bên cạnh hắn, đôi mắt uơn ướn nhìn khuôn mặt đánh lại của Thịnh Hoa, vừa kéo tay áo hắn vừa bắt đầu gào khóc, “Ngươi không đồng ý thì ta sẽ la lên, ta sẽ đi khắp nơi nói là ngươi sờ ta, ngươi sờ ngực ta, ngươi là thú đội lốt người ngay cả ăn mày cũng không tha! Hừ!”

Thịnh Hoa: “...”

Hắn cảm thấy kiếp này tính cách hắn rất dứt khoát, bị tiểu ăn mày này bám lấy tuyệt đối là do nhân phẩm chưa đủ ác độc.

A Thù thấy hắn không lên tiếng bèn tiến lại gần hơn, giống như một con chó nhỏ vẫy đuôi ôm chân hắn: “A Thù từ nhỏ đã là một tiểu ăn mày không cha không mẹ, ngươi là đạo sĩ, một đạo sĩ rất lợi hại, đạo sĩ không phải đều giúp người đó sao, vậy ngươi mang ta theo bên mình được không? Cho dù... Cho dù ngươi ghét bỏ ta thì ít ra cũng mang ta rời khỏi đây được không, đến một huyện thành lớn hơn thì ngươi có thể bán ta cho nhà giàu làm nha hoàn, ta sẽ không để ngươi chịu thiệt đâu.”

Thịnh Hoa nghe vậy bèn cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt sáng rực kia để lại cho hắn một ấn tượng sâu sắc.

Hắn lại xách nàng lên, dùng tay áo lau mạnh mặt nàng.

“Ồi, đau!” A Thù đẩy ra, hắn buông tay xuống, sau khi lau sạch sẽ phát hiện ra nàng là một tiểu cô nương thật, gương mặt nhỏ nhắn non nớt bị vải áo của hắn chà đến đỏ hồng, dường như hắn đã gặp ở đâu đó rồi.

Gặp ở đâu nhỉ.

“Đi tắm trước đi, hôi quá.”

Thôi được rồi, đi theo thì đi theo.

Dù sao sau này hắn cũng không ở trần gian này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đạo trưởng, quầy binh khí gần chỗ này nhất là ở thôn Phúc Khải ngoài năm dặm, không thì phải đến huyện thành lớn mà tìm.”

Thịnh Hoa cảm ơn tiểu nhị rồi bước ra khỏi từ lâu, bắt đầu đi trầm tư.

Lăng huyết kiếm thật là ở trong sơn thôn khi họ có gậy này sao?

Hắn là Tam thập tam thiên Thịnh Hoa kiếm tiên, ngụ ở Cửu Âm cung, thiên binh tiên nga nhìn thấy đều phải lễ bái, tôn kính gọi một tiếng Tiên quân. Hai trăm năm trước hắn phạm giới luật tranh đấu với tiên thân, vô ý mở kiếm trận, chín chín tám mươi một thanh kiếm vì vậy mà lưu lạc nhân gian, Ngọc đế lệnh cho hắn tìm về đủ số, biếm hắn xuống trần gian đầu thai chuyển thế, đến nay đã qua ba kiếp, chỉ còn lại một thanh Lăng huyết kiếm, cũng là thanh kiếm có linh tính nhất.

Nhục thân của hắn đối với chuyện của Tiên giới rất mơ hồ, nhưng hắn lại nhớ hắn cùng sư phụ tu tiên thăng thiên, để tìm lại tiên kiếm sư phụ của hắn đã chỉ điểm cho hắn không ít, ngày sau hắn nhất định phải đa tạ.

Thịnh Hoa trở về khách điểm, vừa đẩy cửa thì một thân hình nhỏ nhắn nhào tới, ôm chân hắn vẫy đuôi, “Đạo trưởng đại nhân, ngài về rồi à! Có bánh bao không có bánh bao không có bánh bao không?”

Thân hình mềm mềm nóng nóng, Thịnh Hoa cúi đầu, nhìn thấy một gương mặt nhỏ thanh tú, đôi mắt sáng rực, nụ cười tươi tắn, một tiểu cô nương sạch sẽ thế này so với tiểu ăn mày dơ bẩn hôm qua thật khác quá xa.

Hắn bắt lức móc túi giấy ra, A Thù woa một tiếng nhảy đến giật lấy bánh bao trốn vào một góc ăn như hổ như báo.

...Thật giống một con thú nhỏ. Thịnh Hoa đến ngồi trước bàn, A Thù nhét đầy miệng quay đầu nhìn, rồi lại mò đến bên cạnh hắn, do dự một lúc mới luyến tiếc lấy ra một cái bánh bao nóng hổi mềm mềm trắng trắng đưa cho hắn, “Đạo trưởng đại nhân, ăn đi.”

Thịnh Hoa mặc kệ nàng, trước đây vị trí của kiếm linh thường không giống nhau, có lúc ở nơi cực kỳ âm tà, có lúc ở nơi vô cùng phú quý, có thể tìm ở cung đình hầu tước hoàng cung hoặc là môn phái sơn trang nổi danh giang hồ, còn không thì tìm trong tiệm binh khí, thanh khó tìm nhất cũng là vì một nông phu dùng nó để khêu củi nhóm bếp thôi.

Nhưng ít nhất cũng có hơi thở dễ lần theo, thanh cuối cùng này một chút hơi cũng không tìm thấy, lẽ nào linh khí quá nặng nên đã hấp thu tinh hoa hóa

thành người rồi sao?

Ý nghĩ này khiến lòng Thịnh Hoa chợt đánh lại, tinh thần cũng trở nên lạnh lùng, nào ngờ lúc này một bàn tay nhỏ kéo miệng hắn mở ra, nhét vào một cái bánh bao mềm mềm.

Thịnh Hoa bị sặc liền nhả bánh bao trong miệng ra, A Thù ngồi bên cạnh bỗng nhiên đưa tay xoa xoa lên nếp nhăn giữa mi tâm.

“Đạo trưởng đại nhân đừng nhử mày, nhử mày không đẹp đâu, bánh bao lấp đầy bụng mới vui được chứ, A Thù cho ngài ăn bánh bao.”

Bàn tay thiếu nữ rất mềm, mang theo hương thơm nhàn nhạt sau khi tắm, Thịnh Hoa thu lại ánh mắt, cô gái đang xoa xoa mi tâm hắn cười trong sáng lạ thường, “Cô tên A Thù à?”

“Ừ, A Thù.”

“Thù trong Tịnh nữ kỳ thù* sao?” Một tiểu ăn mày mà tên lại xinh đẹp phú quý như vậy.

*Cô nương vẫn nhã xinh đẹp

A Thù quẹt miệng, “Đúng vậy, ta thích lắm.” Nói xong cái đầu đang gặm bánh bao liền sáp lại, “Đạo trưởng đại nhân đang tìm đồ gì à, A Thù có thể giúp ngài tìm, đạo trưởng đang tìm gì vậy?”

Thịnh Hoa im lặng chốc lát rồi mới nói: “Một cô nương.” Lãng huyết kiếm là âm, nếu hóa thành hình người thì nhất định là một cô nương. Hắn dùng ngón tay nhúng nước trà vẽ hình một ngọn lửa trên bàn, “Một cô nương trên eo có hình này.” Hắn là nam nhân, chắc chắn không thể nào thô lỗ cời y phục của cô nương nhà người ta như vậy được, A Thù sống trong thôn trang này, dù sao cũng quen thuộc hơn hắn một chút, nghĩ vậy giọng hắn cũng thư thái hơn, “A Thù có từng thấy chưa?”

A Thù cuộn người trên ghế nhìn hình vẽ, lắc lắc đầu rồi lại ngẩng đầu cười he he: “Ngày mai A Thù sẽ tìm giùm đạo trưởng đại nhân, cứ để A Thù lo cho.”

Cách gì thì A Thù không nói, Thịnh Hoa cũng lười hỏi tiếp, trời không còn sớm nên nàng muốn đi ngủ, đến giờ hắn vẫn không rõ tại sao lại có một cô nương đi theo hắn, lúc A Thù đi sang phòng kế bên chợt dừng bước quay người hỏi hắn, “Đại trưởng đại nhân, cô nương đó là người đạo trưởng đại nhân thích sao?”

Thịnh Hoa khẽ cau mày, Thích? Đối với hắn thì đây thật là một từ lạ lẫm.

A Thù thấy hắn như vậy bèn không hỏi nữa, nàng làm một cái mặt quỷ với hắn, đôi mắt rục sáng biến mất khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Cách của A Thù rất đơn giản.

Đến nhà tắm công cộng ôm cây đợi thỏ, A Thù mỗi ngày đều tắm ở nhà tắm nữ, được mấy ngày thì thất thủ trở về, “Không có.”

Cái đầu nhỏ cụp xuống, Thịnh Hoa không biết tại sao lại thấy khó chịu, còn chưa nghĩ ra từ ngữ để an ủi nàng thì A Thù lại ngẩng đầu lên, tràn đầy nguyên khí, hai tay nắm chặt: “Đạo trưởng đại nhân yên tâm! A Thù nhất định giúp đạo trưởng đại nhân tìm ra, đến lúc đó nhất định phải mang A Thù đến huyện thành lớn chơi nhé!” Nói xong lại chạy mất.

Mấy ngày sau lại không thấy bóng dáng nàng đâu, Thịnh Hoa thấy trong lòng mình có thứ gì đó lấn tăn gọn sọng, những gọn sọng này khiến hắn đứng ngồi không yên, liên tục bấm mấy cái Thanh tâm quyết mới xoa dịu được.

Nàng không xảy ra chuyện gì chứ.

Thịnh Hoa ngủ không sâu, trời vừa sáng là hắn mở mắt ngay, vừa hay nhìn thấy một cái đầu lơ bần đen thui bò trên cửa sổ, đôi mắt to uể oải trừng trừng khiến hắn kinh ngạc. Thịnh Hoa ngồi dậy khựng lại một lúc, im lặng một lúc rồi nói: “A Thù, cô lẫn lộn ở hang hốc nào vậy.”

A Thù lại trở về bộ dạng tiểu ăn mày dơ bẩn, trên đầu tóc rối loạn còn cắm mấy chiếc lá rụng, Thịnh Hoa vừa mở miệng nàng liền khóc òa, lăn từ trên cửa sổ vào trong, lăn vào lòng hắn khóc la, lần này là khóc thật, khóc đến đứt ruột đứt gan. Thịnh Hoa chỉ cảm thấy huyết Thái dương đột nhiên co giật, hắn xoa xoa đuôi mày, “A Thù, cô xuống đi đã.”

Tiểu ăn mày nước mắt nước mũi lem nhem trong lòng hắn, còn chà bùn đất lên y phục sạch sẽ của hắn, Thịnh Hoa im lặng nhìn trần nhà, sau đó xoa xoa

đầu nàng. “A Thù, đừng khóc nữa.”

“Hu hu hu... Đạo trưởng đại nhân, bọn họ hung dữ quá...”

A Thù vừa khóc vừa nói, lúc này Thịnh Hoa mới biết là gần đây A Thù lại cải trang thành bộ dạng ăn mày, đi đến từng nhà từng hộ rình xem các cô nương tắm rửa coi họ có dấu ấn kia không, tìm chưa được thì lại bị phát hiện, người ta tưởng nàng là kẻ lưu manh, nàng chạy nhanh nhưng cũng có mấy lần bị tóm được, nam nhân của mấy nhà kia đuổi đánh nàng đến tận hậu sơn, đúng như Thịnh Hoa nói, lăn lộn trong hang hốc cả người bơ phờ bùn đất, mặt mũi tím xanh.

Nói đến đây thì A Thù lại khóc hu hu, Thịnh Hoa thở dài, dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, hần không phát giác rằng giọng mình trở nên dịu dàng, “A Thù, rửa mặt đi, đừng khóc, chút nữa ta bôi thuốc cho cô.”

A Thù khóc một hồi rồi nghẹn ngào nói, “Từ nhỏ A Thù đã bị đau quen rồi, không sao hết, nhưng mà A Thù buồn, A Thù thật vô dụng, chưa tìm được cô nương đạo trưởng đại nhân thích, đạo trưởng đại nhân đối với A Thù tốt như vậy mà A Thù chẳng giúp gì được cho đạo trưởng đại nhân hết.”

Cánh tay Thịnh Hoa dừng lại, từ từ buông xuống, hần đối với nàng tốt lắm sao, hần không biết nữa.

A Thù tắm rửa thay y phục xong liền xấu hổ xuất hiện ở cửa phòng Thịnh Hoa, trong ánh sáng yếu ớt, Thịnh Hoa đang ngồi trước bàn đọc sách, tay cầm sách, gương mặt yên lặng, thấy nàng đến hần ngẩng đầu, “A Thù?”

A Thù đỏ mặt trả lại bình thuốc hần đưa lúc này, “Đạo trưởng đại nhân, A Thù bị ngã, lưng đau lắm nhưng không bôi được.”

Thịnh Hoa đứng dậy đi gọi cô nương phục vụ của khách điểm đến giúp, A Thù níu vạt áo hần, “Đạo trưởng đại nhân bôi thuốc giúp A Thù được không? Lúc này đạo trưởng đại nhân nói sẽ bôi thuốc cho A Thù mà.”

Thịnh Hoa nói, “A Thù, nam nữ thụ thụ bất thân.”

A Thù lắc đầu, “A Thù mặc kệ, dù sao người trong thôn này đều biết đạo trưởng đại nhân có lòng tốt thu nhận A Thù, nhưng thật ra trong lòng họ...” A Thù nghẹn lại, cúi thấp đầu, “Họ vẫn xem thường A Thù.”

Kiếp này phàm thai của Thịnh Hoa không nhớ rõ chuyện làm tiên lắm, chỉ nhớ từ nhỏ mình đã theo sư phụ tu luyện, tất cả mọi chuyện đều do sư phụ dạy dỗ, những ngày tháng làm tiên vô cùng thanh tịnh nhàn nhã, đối với chuyện nam nữ đương nhiên không hiểu rõ. Nàng nói vậy khiến Thịnh Hoa không thể chối từ, A Thù ngồi trước giường cởi bỏ áo ngoài lộ ra tấm lưng trắng ngần, Thịnh Hoa liếc qua, đúng là bị thương thật, bầm tím một mảng, thật đáng thương cho tiểu cô nương.

Thịnh Hoa cẩn thận bôi thuốc lên da nàng, thuốc cao màu trắng tan ra trên đầu ngón tay ấm nóng của nam nhân, A Thù ngồi trên giường quay mặt vào tường, bức tường mỏng lung in hai bóng người như đang tựa vào nhau, nàng nhìn một hồi rồi hỏi: “Đạo trưởng đại nhân thật sự thật sự thật sự thích cô nương đó lắm sao?”

Thịnh Hoa không ngừng tay, vết bầm kéo dài đến tận eo nàng, làn da thiếu nữ trắng mịn như tuyết, Thịnh Hoa cảm thấy tim mình hơi xao động, dường như có một con hỏa trùng đang gặm nhấm, động tác của hần nhanh hơn, “A Thù, cô không nên biết chuyện này.”

A Thù nghiêng đầu chớp chớp mắt, rồi lại xoay về, giọng nói yếu ớt: “Xin lỗi, đạo trưởng đại nhân.”

Thịnh Hoa không nhịn được cười, hần nghiêng người để khỏi che mất ánh sáng, trong lòng thầm hỏi rốt cuộc nàng lăn từ độ cao nào xuống đây, vực núi này có rất nhiều đá vụn, nàng vì tìm Lăng huyết kiếm giúp hần mà dơ bản bỏ về, nhìn đến khi gặp được hần mới khóc, bị hần cự tuyệt như vậy mà còn xin lỗi, Thịnh Hoa bỗng dưng không biết nên tiếp lời thế nào, kiếp này hần chỉ lo tìm kiếm linh, hần thật sự tiếp xúc với con người quá ít, huống chi là một cô nương, vậy là hần nghĩ nghĩ rồi nhẹ giọng nói: “Đừng gọi ta là đạo trưởng đại nhân nữa.”

“Ồ, A Thù còn chưa hỏi nữa, quý tánh đại danh của đạo trưởng đại nhân là gì?” A Thù nghe xong liền kích động xoay người như một con thú nhỏ, nhưng vừa xoay thì lại động đến vết thương nên oai oái kêu đau, Thịnh Hoa thấy bộ dạng của nàng cũng không nhịn được mà mỉm cười, lúc thoa thuốc xuống dưới eo nàng, ánh mắt hần cũng nhìn theo.

“Thịnh Hoa.”

Hần vừa nói xong bỗng ánh mắt dừng lại ở hông A Thù, tại một vị trí A Thù cũng khó nhìn thấy, có một cái bớt hình đốm lửa đỏ nhạt, đường nét tinh xảo như dấu ấn được bình khí khắc ra, một đốm lửa như thật đỏ lên trong mắt Thịnh Hoa.

Thảo nào tìm mãi mà không thấy.

“Thịnh Hoa à?” Thiếu nữ trước mặt lại quay đầu, nhìn hần nở nụ cười rực rỡ, đôi mắt cong cong, cánh môi ướm mọng nhẹ nhàng gọi tên hần, “Thịnh Hoa đại nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Lăng huyết kiếm, tính âm hàn, được rèn ở Huyết trì địa ngục nơi hợp với phía cuối của Vong xuyên, kiếm ra khỏi vỏ ắt phải thấy máu, kiếm hạ, máu như sen đỏ, tung bay như hoa.

Hắn phải tìm về tám mươi một thanh kiếm để tiên hóa, kiếm nhập phạm trần nếu nuôi được kiếm linh hóa thành hình người thì phải lấy máu để tế, linh diệt kiếm quy, chống đỡ thiên kiếp.

Sư phụ từng nói nhục thể phạm thai của hắn muốn trở về tiên giới thì phải chịu thiên kiếp, tám mươi một thanh kiếm kia sẽ giúp hắn vượt qua thiên kiếp, thiếu một thanh thì sẽ hồn phi phách tán.

“Thịnh hoa đại nhân, chúng ta không đi tìm cô nương đại nhân thích nữa sao?”

A Thù thân mặc y phục vàng nhạt, trên đầu hai búi tóc tròn tròn, tung tăng bước theo sau Thịnh Hoa ra khỏi thôn.

Nàng ngẩng mặt, bóng dáng của nam nhân cao to nhưng lẳng lẽ, y bảo lay động, đã một ngày hắn không nói chuyện với nàng rồi, A Thù quệt miệng, nàng đã làm gì sai rồi sao.

Bỗng nhiên nàng dừng lại túm chặt góc váy, Thịnh Hoa đi được mấy bước, thấy nàng dừng hắn bèn xoay lại, tiểu cô nương đứng nguyên tại chỗ đôi mắt đắm lệ, mím chặt môi nhìn hắn, vô cùng ai oán.

“Thịnh Hoa đại nhân... đang mang A Thù vào thành bán sao?”

Nam nhân khựng lại, A Thù tưởng hắn ngẫm thừa nhận, nàng bù lu bù loa, “Thịnh Hoa đại nhân, ngài thật muốn bán A Thù sao?”

Thịnh Hoa im lặng một lúc rồi bước tới xoa đầu nàng, “Không phải, ta đưa cô vào thành chơi, chúng ta không tìm nữa.”

A Thù ngẩn ra, nước mắt ngoan ngoãn bị giữ lại, “Thật sao?”

“Thật.” Môi Thịnh Hoa bỗng hiện lên ý cười hiếm thấy, “Rời khỏi đây, không tìm nữa.”

Nụ cười của nam nhân vô cùng anh tuấn tiêu sái, như một ngọn gió thổi vào hàng ngàn hàng vạn đóa hoa lê, A Thù ngẩn ra rồi lập tức nhảy tới ôm chặt eo hắn khóc hu hu, “Thịnh Hoa đại nhân, Thịnh Hoa đại nhân...”

Nàng thật giống một con thú nhỏ, mềm mềm, nhưng nhưng, hắn lại cười, nàng càng vẫy đuôi chà vào người hắn.

Hắn đã bấm độn tính rồi, vẫn còn bảy ngày mới đến thiên kiếp, bảy ngày có thể rất dài, nhưng cũng có thể rất ngắn.

Hắn vỗ vai A Thù, giọng nói nhẹ nhàng, “Gọi ta là Thịnh Hoa thôi, A Thù.”

Lần đầu tiên vào thành, A Thù rất hưng phấn, hết nhìn chỗ này lại xem chỗ kia, muốn thứ này thích thứ kia, dạo hết một ngày trong thành thị náo nhiệt rồi nằm ì ở trước quầy bánh bao không chịu đi, “Thịnh Hoa, ta muốn ăn bánh bao.”

Khóe miệng Thịnh Hoa giật giật, “Một canh giờ trước cô vừa ăn một xừng mà.”

A Thù dẩu môi, “Đó là một canh giờ trước.”

Thịnh Hoa lại mua cho nàng một xừng. Đạo hội Hoa đăng trong đêm, nàng ăn trông rất ngon lành, Thịnh Hoa đi bên cạnh như đang suy nghĩ điều gì.

Một cái bánh bao to đột nhiên nhét vào miệng hắn.

“Thịnh Hoa lại nhử mầy rồi.”

Dòng người huyền ảo, ánh đèn lồng lung, những ánh sáng mờ ảo đỏ vây quanh họ, trong sắc đêm, A Thù kiễng chân đưa tay, ngón tay trắng trắng mềm mềm xoa xoa mi tâm của hắn, dưới ánh đèn, nụ cười của nàng dịu dàng như ánh trăng trong nước, “Thịnh Hoa đừng nhử mầy, nhử mầy không đẹp đâu, A Thù không thích Thịnh Hoa nhử mầy.”

Cổ họng Thịnh Hoa nghẹn đi, trong ngực như có thứ gì chặn lại, hắn không nói gì mà chỉ nhìn nàng, tiểu cô nương cười híp mắt kéo áo hắn, “Đi thôi, Thịnh Hoa.”

Trở về khách điểm, A Thù xông vào trong trước, trái nệm đốt đèn, đón lấy tay nải trong tay Thịnh Hoa, chưa được một lúc lại đi ra, Thịnh Hoa vừa lấy sách ra thì A Thù lại trở lại, nàng cười nói: “Nước tắm A Thù đã chuẩn bị xong rồi, Thịnh Hoa tắm rửa thay y phục rồi nghỉ ngơi đi.”

Thịnh Hoa khựng lại, “Cô đang làm gì vậy?”

A Thù lấy y phục sạch trong tay nải ra rồi đi đến sau lưng Thịnh Hoa hầu hạ hẩn thay, “A Thù chỉ làm những việc đơn giản nhất thôi, Thịnh Hoa thu nhận A Thù, A Thù muốn làm nha hoàn của Thịnh Hoa.”

Thịnh Hoa quay người lại, đôi mắt nàng rất to, rất sáng, sâu thẳm trong vắt, toàn thân không chút sát khí, hẩn không ngờ Huyết lẳng kiểng linh lại đơn thuần như vậy, hoàn toàn không biết bảy ngày sau mình sẽ tan thành mây khói.

Hẩn thấp giọng nói: “A Thù, ta không cần nha hoàn.”

A Thù lại rung rung muốn khóc, “Thịnh Hoa ghét bỏ A Thù sao?”

Thịnh Hoa liếc mắt, “Không phải.”

A Thù ngừng khóc cười hi hi sáp lại gần, “Vậy để A Thù hầu hạ Thịnh Hoa đi, A Thù muốn làm gì đó cho Thịnh Hoa.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Là áy náy sao?

Hẩn đang áy náy sao? Phải, nhưng hình như lại không phải. Đối với tiên nhân thì nội tâm không nhuốm bụi trần, không ước không muốn mới là tốt nhất.

Bọn họ ở trong thành mấy ngày, A Thù đi xem tuồng, xem hết thì đã khuya, trong thành đã lên đèn, lúc nàng về thì Thịnh Hoa đang ngồi thiền, dưới ánh nến, gương mặt hẩn tĩnh lặng nhưng mơ hồ, nàng bèn ngồi một bên chống cằm yên lặng nhìn hẩn.

Đạo sĩ này tuy trông có vẻ như không tốt tính lắm, nhưng lại là một người rất dịu dàng.

Lúc Thịnh Hoa mở mắt phát hiện A Thù bung ghé đến ngồi một bên, khuôn mặt nhỏ trắng trắng gần ngay trước mặt, hẩn ngừng một lúc rồi nói: “A Thù, cô đang làm gì vậy?”

A Thù thu lại ánh mắt, nghĩ rồi lại nghĩ, nàng cúi đầu, dưới ánh nến đôi má nàng từ từ ửng hồng, đỏ như chu sa ngấm hương rượu thơm.

“Thịnh Hoa...”

“Hà?”

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nghiêng người sáp lại gần mặt hẩn, Thịnh Hoa chỉ cảm thấy môi mình mềm đi, như có lông vũ lướt qua rồi biến mất ngay lập tức, hẩn ngước mắt lên, gương mặt A Thù đỏ bừng, nàng cúi đầu nói: “Hôm nay đi xem tuồng, trong tuồng có nói đối với người mình thích phải làm như vậy.” Một lúc sau nàng lại xấu hổ ngập ngừng nói: “Thịnh... Thịnh Hoa ghét làm như vậy sao?”

Thịnh Hoa sững sốt nhìn chằm chằm dung nhan của nàng dưới ánh nến, trong lồng ngực có thứ gì đó dịu dàng lan tỏa, hẩn cân nhắc một lúc mới nói: “Quá nhanh rồi.”

“Quá... quá nhanh sao?” Quá nhanh nên không cảm nhận được sao.

“Ừ.”

A Thù đỏ mặt ngẩng đầu nhanh như chớp hôn một cái nữa, Thịnh Hoa bất động, trên môi ươn ướt.

“Trong tuồng có nói chỉ có phu thê mới có thể hôn nhau.” Nàng ngẩng đầu dè dặt nhìn Thịnh Hoa, giọng nói nhỏ dần, “Thịnh Hoa, A Thù làm nương tử của chàng được không?”

Lời nói ngây thơ đơn thuần, mặt nàng đã đỏ đến tận cổ, ngực căng thẳng phập phồng.

Thịnh Hoa im lặng một hồi, vẫn còn ba ngày.

“Được.”

Đêm đó họ đồng sàng, A Thù không hiểu thế sự, tưởng rằng chỉ cần ngủ chung giường chính là phu thê, nàng cuộn người trong chăn nằm bên cạnh hẩn, ôm lấy cánh tay hẩn, hẩn không rút về, nàng càng ôm chặt hơn, khóe miệng cười thẳm, không nhin được nữa mới nói: “Thịnh Hoa, A Thù vui lắm.”

“Ừ.”

Hắn nhàn nhạt đáp lời, nhìn trần nhà tối đen, bên ngoài cửa sổ sắc đêm cũng tĩnh lặng.

Sư phụ từng nói, sân si oán luyện của thế gian đều là những nghiệt chướng không cần thiết.

Nếu không cần thiết thì tại sao lại tồn tại.

Còn lại ba ngày, hắn muốn ở bên nàng, cùng nàng đi chơi, cùng nàng ăn cơm, nàng thích ăn bánh bao thì hắn sẽ mua cho nàng thật nhiều, nàng thích xem tuồng thì hắn sẽ cùng nàng đi xem, tình yêu trong tuồng trắc trở lê thê, tiểu thư yêu kiều, thư sinh phong lưu.

Lần đầu tiên xem tuồng trở về, A Thù nói: “Thịnh Hoa, thì ra phu thê không phải như vậy.” Nàng hươ tay, “Phu thê phải lên giường cõng hết y phục, sau đó ôm nhau, Thịnh Hoa, chúng ta vẫn chưa làm vậy.”

Thịnh Hoa xoa đầu nàng, “Trong tuồng nói vậy thôi.”

“Vậy sao?” A Thù nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi lại cười hi hi, “Ừ, Thịnh Hoa nói gì cũng đúng hết.”

Đêm đến, A Thù đã ngủ yên, Thịnh Hoa vén áo nhảy lên nóc nhà bái một lạy, “Sư phụ.”

Nữ tiên áo trắng không biết xuất hiện từ bao giờ, thân hình rực sáng dưới ánh trăng, nàng nhìn hắn nói: “Ngày mai chính là đại kiếp thành tiên, Thịnh Hoa, con vẫn chưa thanh trừ kiếm linh ô tà trong Lăng huyết kiếm sao?”

Thịnh Hoa cúi đầu, “Dạ.”

Nữ tiên nhìn sắc trời rồi nở một nụ cười tuyệt mỹ, sau đó nói: “Thiên đế đồng ý rồi, chờ con trở về thì coi như hôn sự của chúng ta cũng được định, Thịnh Hoa, sự vất vả của con không hề uổng phí.”

Thịnh Hoa nhìn nữ tiên xinh đẹp, nhan sắc của tiên nữ phàm gian sao có thể sánh kịp, hắn bỗng nhiên nhớ đến A Thù, nàng cười rất ngọt, nhưng ánh mắt lại rất sáng, lòng hắn sáng tỏ, hắn lại bái một lạy rồi cung kính nói: “Con biết rồi sư phụ.”

Nữ tiên lại nói: “Ngày mai con hãy thiêu hủy kiếm linh để lấy Lăng huyết kiếm, tiểu cô nương kia đối với con không hề đề phòng, con giết nàng cũng dễ như trở bàn tay, kiếm linh hóa thành người, con diệt nàng cũng có thể hấp thu được không ít tu vi.” Thấy hắn im lặng, ánh mắt nữ tiên lạnh đi, giọng nói trở nên nghiêm khắc, “Hay là con đã động phạm tâm, không muốn lấy mạng nàng ta?”

Thịnh Hoa nhú mày, “Sư phụ nói đi đâu vậy, vạn sự đều không quan trọng bằng việc có Lăng huyết kiếm.”

Nữ tiên gật đầu, “Con biết là tốt, ta đi đây, ngày mai lại đến đón con.”

Phải, vạn sự đều không quan trọng bằng việc có Lăng huyết kiếm, không quan trọng bằng người.

Sáng sớm Thịnh Hoa tỉnh giấc, A Thù không ở bên cạnh, cũng không biết đã đi đâu chơi, hắn sửa soạn một lúc rồi ngồi trong phòng khách chờ nàng, ngồi cả buổi cũng không thấy nàng về, mãi đến khi thời gian sắp hết.

Trong lòng Thịnh Hoa cười thầm, thì ra lần cuối cũng không gặp được nàng.

Hắn thay một bộ bạch bào, tuần dật thoát tục, ra khỏi khách điếm rồi khỏi thành, một mạch đi thẳng lên núi, thời gian dần trôi, bầu trời dần tụ mây đen âm trầm đè nặng, dường như có tiếng gió, tiếng sấm vang vọng từ xa.

Hắn mở trận pháp, trong phút chốc tám mươi thanh kiếm được bày ra, hắn quang sắc nhọn lóe lên trong tiếng gió.

Chưa chờ bao lâu thì lôi hỏa cuộn cuộn kéo đến. Ánh sáng trắng của kiếm trận như xuyên thủng trời đất, không biết bao lâu sau một giọng nói nữ nhân vang lên, là sư phụ của hắn đang đứng bên cạnh, nàng trừng to mắt, “Thịnh Hoa, Lăng huyết kiếm của con đâu?”

Tiếng sấm che lấp tiếng hét của nữ tiên, kiếm quang của tám mươi thanh kiếm giao thoa với thiên hỏa che kín bầu trời, kiếm khí hung mãnh và sấm chớp đập vào nhau phát ra ánh sáng chói mắt, Thịnh Hoa tay bấm quyết đứng ở trung tâm kiếm trận, hắn cảm thấy sức mạnh của kết giới ngày càng yếu dần đi, sức lực của bản thân đang biến mất một cách nhanh chóng.

Kiểm trận khuyết một thanh chính là đại kị, chỗ khuyết của Lăng huyết kiếm hắn dùng tu vi của mình bù vào.

Hắn không biết có thể chống đỡ được bao lâu, hắn là thượng tiên, thiên kiếp đương nhiên vô cùng khắc nghiệt, từng đợt từng đợt lôi hỏa giáng xuống, thiêu đốt bốn bề thành một mảng khô cháy, bỗng nhiên nghe một tiếng “bốp”, kết giới của trận pháp vỡ ra từng mảnh vụn, tan thành hàng ngàn hàng vạn đốm sáng bạc bay đi.

Hắn ngược mặt, đạo thiên hỏa cuối cùng giáng xuống nhằm vào đầu hắn.

Giây phút đó hắn bỗng hiểu ra tại sao gương mặt của A Thù lại quen thuộc đến vậy.

Thiên lôi đánh xuống đất tỏa ra vô số vòng sáng, rừng cây bên ngoài nhiều dặm cũng theo đó mà rung chuyển, cát bụi mù mịt. Sau những âm thanh kinh

thiên động địa, bỗng nhiên bốn bề yên tĩnh lại.

Thịnh Hoa nằm trên mặt đất, hần mở mắt, thiên hỏa và sấm chớp đang dần dần tan đi, hần ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm.

Thân thể hần bị cái gì mềm mềm che phủ.

“Ừ...” Thiếu nữ khó khăn nấc lên một tiếng, bò lên người hần, tóc nàng phủ trên má hần, nàng cười với hần: “Thịnh Hoa có bị thương không?”

Hần nhìn gương mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc, lần đầu tiên trong đời hần thấy đầu óc trống rỗng, không tài nào phản ứng được.

A Thù?

Nàng đang cười.

“Thì ra chàng thích tiên nữ tỷ tỷ kia, chàng muốn lên trời để ở bên nàng ấy.” A Thù cười hi hi, “Thịnh Hoa, tôi qua ta đã nghe thấy hết rồi.”

Máu tươi nhỏ xuống từ khoe miệng nàng, thân thể hần cứng đờ, hần nhìn thấy vai nàng máu đỏ tươi một mảng, máu thịt lẫn lộn nhuộm khắp y phục nàng.

Lòng hần như có cái gì nứt vỡ.

“A Thù!”

Hần ôm chặt nàng, tay tụ linh lực muốn chữa trị cho nàng, nhưng hần phát hiện mình đã mất hết sức lực.

“Những chuyện này Thịnh Hoa nói sớm là được rồi.” Nàng vẫn cười, ánh mắt cong cong trong sáng, máu trào ra từ trong miệng ướt đầm vạt áo hần, “Không cần giả vờ thích A Thù đâu, cứ nói thẳng là được rồi...”

A Thù dụi mắt, nàng thích nhất là khóc nhưng lúc này lại không thể khóc, thân thể nàng dường như không còn cảm giác, A Thù cười he he, “A Thù thích Thịnh Hoa nhất, thích nhất... bởi vậy Thịnh Hoa bảo A Thù làm gì cũng được, A Thù... cuối cùng cũng đã giúp được cho Thịnh Hoa rồi...”

Giọng nói thiếu nữ từ từ yếu dần, Thịnh Hoa ôm nàng, trơ mắt nhìn thân thể nàng dần dần vỡ tan, phát ra ánh sáng đỏ tươi như máu, từng đốm sáng bay lên bầu trời như một dòng sông thiên đàng.

Thịnh Hoa cúi đầu, trong lòng còn lại một thanh trường kiếm lạnh lẽo đầm máu, thân kiếm có một dấu ấn hình đốm lửa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Thanh kiếm thứ tám mươi một được thu hồi.

Nhân quả luân hồi, nay lại trở về tiền thế.

Hần ngược mặt nhớ lại vì sao gương mặt nàng lại quen thuộc đến vậy, bởi vì hần đã từng gặp, đó là gương mặt hần đã quen thuộc từ lâu.

Bọn họ được sinh ra cùng nhau, vào rất nhiều năm về trước, nàng giúp hần thăng tiên, bây giờ nàng lại giúp hần độ kiếp.

Hần ôm kiếm ngồi trong vùng đất tối tăm hoang vắng, mây đen tan hết, mấy vị tiên thần áo trắng hạ phàm, tiên văn mệnh mang, vạt áo không có gió nhưng cũng lay động.

“Cung chúc Thịnh Hoa thượng tiên về vị trí, mời Tiên quân về trời nhập cung.”

Tiên thần lễ bái, Thịnh Hoa mặt không biểu cảm quét mắt nhìn họ, ánh mắt rơi trên người nữ tiên áo trắng đằng xa, sư phụ của hần.

Hần nâng Lăng huyết kiếm đi đến trước mặt nàng, “Lăng huyết kiếm sinh ra từ Huyết trì địa ngục, vốn là song kiếm, một trống một mái.”

Nữ tiên nhìn hần mỉm cười, “Thịnh Hoa, bây giờ con đã vượt kiếp, chúng ta về trời thôi.”

Phật tổ từng nói với hần, lần này hạ phàm để tìm kiếm, để độ kiếp, để kết liễu chuyện kiếp trước níu chân hần, tâm kết của hần không hóa giải được thì tu vì không thể nào tỉnh tiến.

Thịnh Hoa nhìn chằm chằm nữ tiên xinh đẹp, ngẩng mặt lên trời cười ba tiếng rồi lui về sau vài bước nâng kiếm lên, “Thịnh Hoa làm Kiếm tiên là vì bản

thân vốn là một thanh kiếm, con và nàng vốn là một đôi kiếm cùng tu luyện, nhưng Kiếm tiên chỉ có một vị trí, nàng nhảy vào lò luyện kiếm đem tu vi của mình giúp con thành tiên.”

Làm sao hắn có thể quên được, lúc đó hắn thành tiên nàng đã xóa sạch mọi ký ức của hắn.

“Ba trăm năm trước Phủ Tề tiên quân lên lấy Lăng huyết kiếm nên xung đột với con, vì vậy mới xảy ra giao đấu, sư phụ, vị trí Tiên quân này, về tình về lý Thịnh Hoa làm sao có thể ngồi cho yên được.”

Đôi mắt hạnh của nữ tiên tròn tròn, nàng trầm giọng: “Thịnh Hoa, con không được nói bừa.”

Khóe miệng nam nhân vẫn giữ ý cười, hắn nhìn lên bầu trời, trời đất mênh mông, hắn bỗng nhiên cảm thấy lòng trống rỗng.

Hắn muốn bầu bạn với một người, muốn bầu bạn với nàng nhưng hắn phải trả nợ cho nàng trước.

Hắn xoay tay cầm ngược đốc kiếm, hàn quang của Lăng huyết kiếm lóe lên, hắn tự đâm vào ngực mình trong tiếng kinh hô của chúng tiên.

“Thịnh Hoa!” Nữ tiên hét lên.

Dấu ấn trên Lăng huyết kiếm bỗng nóng đỏ lên, Thịnh Hoa chỉ cảm thấy binh khí đâm xuyên qua thân thể mình cũng bỗng rát, có gì đó mềm mềm phun trào, giống như cảm giác yên tâm và dịu dàng lúc nàng nhảy đến chà vào lòng hắn.

Hắn nhắm mắt lại, ánh mắt tối đen bị lửa nóng thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Kết cuộc

Nàng tên Linh Thủ, là một Kiếm tiên.

Danh hiệu đầy bá khí, Tam thập tam thiên Cửu Âm cung, Linh Thủ kiếm tiên. Các tiểu tiên đều tôn xưng như vậy.

Từ khi thành tiên đến nay đã mấy trăm năm, Linh Thủ vẫn chưa nhớ ra được mình trở thành thượng tiên như thế nào, ký ức đầu tiên của nàng là một vùng đất hoang vu bị lời hỏa thiêu cháy đen, nàng ngồi bên trong, vây quanh là các tiểu tiên áo trắng quý xuống tôn xưng nàng là thượng tiên, cung chúc nàng vượt qua tiên kiếp.

Bên cạnh nàng là một thanh trường kiếm màu máu nằm lặng lẽ, thân kiếm có một dấu ấn hình ngọn lửa vô cùng chói mắt.

Linh Thủ cảm thấy rất mơ hồ, nhưng họ đã nói vậy thì chắc là vậy.

Ở trên trời mấy trăm năm rất buồn chán, lần đầu tiên Linh Thủ nằm mơ là mơ thấy mình ăn một thứ nàng chưa từng gặp bao giờ, trắng trắng, mềm mềm, tròn tròn, ở giữa có nhân thịt ăn ngon vô cùng, khi Linh Thủ tỉnh lại thì trên gối đầy nước miếng.

Không được rồi, không chịu được nữa, muốn ăn quá rồi, đồ trên trời đều là cam lộ được thảo bần đào gì đó, thật chẳng có mùi vị gì, Linh Thủ chạy đến hỏi Ti mệnh tinh quân, người rất quen thuộc với chuyện nhân gian, Ti mệnh tinh quân cười chìa ngón tay, “Đó là bánh bao.”

“Bánh bao?”

“Ừ, đồ ăn của người phàm.”

Linh Thủ vừa nghe liền tung tăng chạy xuống nhân gian, nhân gian đào đào liễu liễu xanh thật phồn hoa mới lạ, phố chợ kẻ qua người lại, nàng nhanh chóng phát hiện ra quầy bán bánh bao.

Trắng trắng, mềm mềm, tròn tròn, lại còn nóng hôi, đúng là bánh bao rồi.

Nàng chạy đến trước quầy bánh bao vô cùng hưng phấn, nghĩ cả ngày vẫn chưa thấy đã, lúc này mới nhớ ra mình không mang tiền mà cũng không biết biến ra tiền, nàng nhăn mặt lượn tới lượn lui trước quầy bánh bao.

“Ông chủ, hai cái bánh bao.” Một giọng nói của nam nhân lọt vào tai Linh Thủ, nàng xoay người lại.

Một nam nhân y bào xanh xám đang đứng trước quầy hàng, nhận lấy gói giấy đựng bánh bao, Linh Thủ ngược mắt, nam nhân này nhìn nghiêng rất đẹp, nàng bắt gặp ánh mắt của hắn.

Nam nhân mua xong bánh bao rồi nhưng Linh Thù vẫn ở lì trước quầy cắn ngón tay chảy nước miếng, lúc này một cái bánh bao thơm phức đưa đến trước mặt, mắt Linh Thù lập tức sáng lên.

“Muốn ăn không?”

Linh Thù nuốt nước miếng gật đầu, nam nhân áo xanh kia chưa đi mà vẫn đứng trước mặt nàng, mặt mũi anh tuấn, phong tư trác tuyệt tựa tiên nhân.

Nàng lại ngẩn ra nhìn hấn, người này hình như nàng đã từng gặp ở đâu rồi, ở đâu nhỉ.

Nam nhân cầm bánh bao hươ hươ trước mắt nàng, nở nụ cười ấm áp.

“Vậy làm nương tử của ta nhé A Thù.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Linh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.